

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Ήτανε τᾶη-Νικόλα. Ὅλο τὸ λιμάνι βρισκότανε στὸ πόδι ἀπ' τὴ παραμονή. Οἱ ναυτικοὶ εἶχαν ἐτοιμάσει τὰ μᾶσκουλα καὶ τὰ ντρομπόνια, πού χαλοῦσαν τὸ κόσμο ἀπ' τὸ πρῶι, κι' οἱ κοπελλιές εἶχανε στολίσει τὴ μικρὴ ἀσημένια εἰκόνα τᾶγιου, πού δὲ φαίνότανε καλὰ-κπλὰ ἀπ' τὰ τάματα. Γιατὶ ὁ ἅγιος εἶναι προστάτης τοῦ νησιοῦ.

Ὁ παπᾶς εἶχε τελειώσει τὸν ἁγιασμό ἀπὸ ὧρα τώρα τὸ γλέντι βρισκότανε στὴν ἀναψή του. Τὰ κορίτσια μὲ τὶς φανταχτερές φορεσιές τους, πού δίνανε μιὰ ὄμορφη, ζωηρὴ πινελιά στὴν ὄλη εἰκόνα, μαζεμένα σὲ μιὰ ἄκρη κοιτούσανε τοὺς νειούς, πού χορεύανε, κι' ἡ κάθε μιὰ περίμενε μὲ καρδιοχτύπι, μὲ μιὰ γλυκειὰ εὐχαρίστησι, πού τὴν ἔκανε νὰ σιγοτρέμη ἀλαφρὰ, τὸν ἀδερφὸ ἢ τὸν ἀρραβωνιαστικό, πού θὰ τῆς ἔρριχνε τὸ μαντήλι γιὰ νὰ χορέψῃ.

Ὅλα τὰ ναυτάκια, πού γιορτάζανε τὴ γιορτὴ τοῦ προστάτη τους, μὲ τὰ χρωματιστὰ ζωνάρια στὴ μέση, πού ἀπ' τὰ πλάγια κρεμότουσαν μὲ χάρι τὰ κρόσια μὲ τὰ καινούργια κασκέτα στραβά, μόρτικα φορεμένα στὸ κεφάλι, χορεύανε.

Τὰ τάλλαρα πέφτανε βροχὴ στὸ καπέλλο τοῦ βιολιτζῆ κι' ὁ κλαρινετιάρχης φούσκωνε σὰν διάνος, γιὰ νὰ παίξῃ καλύτερα. Πότε-πότε πίνανε χορεύοντας κανένα μπουκάλιτσικουδιά, πού γύριζε ἀδερφικὰ ἀπὸ τόνα στόμα στ' ἄλλο καὶ τὰ μικρά παιδιὰ μὲ τοὺς σκούφους των σταχέρια περιμένανε πότε θ' ἄρριχνε κανέναν κουβαρντας δεκάρες στὸν ἀγέρα, γιὰ νὰ τὶς μαζέψουνε.

Ἡ παρέα τοῦ Νικολῆ, ποῦτανε τὸ πρῶτο παλληκᾶρι, ὁ πειὸ ξακουστός κολυμπιστὴς τοῦ νησιοῦ, χόρευε τὴν ὄμορφη ἀδερφή του, τὸ Ρηγιώ, τὸ ρεπατί. Ὅλοι χτυπούσανε τὰ χέρια τους ρυθμικὰ καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι τους, ὁ Γιάννης, χτυποῦσε βαρελότα. Κεῖνη τὴν ὧρα ἦρθε κι' ὁ Κυριάκης ὁ Φοβιτσιάρης, ἓνα ὄμορφο παλληκᾶρι, πού στὸ καλοσχηματισμένο

πρόσωπό του ζωγραφίζότανε ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του, ὁ ἀγαπητικὸς τοῦ Ρηγιουῦ. Ὅλοι τὸν λέγανε φοβιτσιάρη, γιὰ τὶ δὲν μπορούσε νὰ βλέπῃ αἷμα ἀκόμα κι' ὅταν σφάζανε κανένα σφαχτάρι.

Χαρούμενος, γεμάτος καμάρι γιὰ τὴν ὄμορφιά της τὴ κοιτοῦσε, κι' ἡ μ'τιές του τὴ χαδεύανε στοργικὰ. Τὸν κοίταξε κι' ἐκεῖνη τρομαγμένη, γιὰτ' ἤξερε πὼς ὁ Νικολῆς τὸν μισοῦσε γιὰτὶ ἦτανε μαλωμένοι κι' ὄκομα γιὰτ' ἦτανε δειλός.

Χόρευε τὸ Ρηγιώ, μὰ ὁ φόβος της μὴν τᾶχα καὶ τσακωθῆ ὁ ἀδερφός της μὲ τὸ Κυριάκη, τὴν ἔκανε νὰ χάνῃ τὰ βήματά της, νὰ γλωμιμένη καὶ σὲ λιγάκι λαχανιασμένη στάθηκε στὴν ἀγκαλιὰ μιανῆς φιλενάδας της μισολιγοθυμισμένη.

Ὁ Κυριάκης τρελλὸς ἀπ' τὸν ἔρωτα μὴν πάθῃ τίποτις ἢ καλὴ του ἔκανε νὰ πλησιάσῃ, μὰ ὁ Νικολῆς μένα σάλτο τὸν ἔφτασε. — Ἄκου, γύρνα στὴ δουλειὰ σου' μὴ μάλᾳξης τὴ ποδιά σου. Ξέρεις ἴνταναι Νικολῆς ... καὶ χωρὶς νὰ τελιώσῃ φράση του ἔσυρε τὸ μαυρομάνικο ἀπ' τὸ ζωνάρι του.

Τρέξανε νὰ τὸν πιάσουν, μὰ ὁ Κυριάκης μὲ μιὰ δύναμη, πού ἀποκτᾶ κανέναν σὲ κάποιες στιγμὲς πάθους, τοὺς ἔκανε πίσω.

— Χτύπα μωρὲ Νικολῆ ἂν τὸ ποθῆ ἢ καρδιά σου, εἶπε καὶ μὲ μιᾶς ἄνοιξε τὰ στήθια του, σκίζοντας τὸ μεταξένιο πουκάμισο, πού τ' ὄχεφέρει κάποτε ἀπ' τὴ Μαροίλλια.

Ὅλοι κοιτούσανε θαμπωμένοι. Ἡ ἀπότομη κίνηση τοῦ Κυριάκη τοὺς ἔκανε νὰ τὰ χάσουν.

Στάθηκε κι' ὁ Νικολῆς ξαφνιασμένος. Πέταξε τὸ λάντζο κι' ἀγκάλιασε τὸ Κυριάκη. Ὅλοι κρατούσανε τὶς ἀναπνοές τους. — Εἶσαι παλληκᾶρι, ἔχουμε φίλο σου...

* *

Ὅστερ' ἀπὸ λίγο κι' οἱ δυὸ ἀδερφωμένοι χορεύανε τὸ Ρηγιώ.